

Friederike Mayröcker
(1924, Bécs) osztrák költő,
író, Bécs díszpolgára,
Hölderlin-díjas

Friederike Mayröcker

én is a lány növényeket, Höld.

én is a lány növényeket, Maria Callas minden hangja
a fejemben. Nefelejcs van a fejemben, a vihar tombol,
a félelem, az ibolyák, a nefelejcs a fejemben, a magány
tombol, a kétségbeesés a fejemben, a félelem tombol,
a rémület. Velence és ibolyák, nefelejcs, agyrém és az öregség
erdei fejemben, rohanok ibolyatőhöz, orgonabokorhoz,
még nincs virág, nincs illat, szemben *a vándor klasszika*
(Aslan Gültekin szabó) fehér koponyája, a kulcsvirág.
Kökörccsin, bazsarózsa a fejemben, szt. kisasszony integet nekem
az ablakból, rám mosolyog, elmerülök virágokban, könnyekben,
csókokban, ibolyákban, nefelejcsokban, Anya szemében,
madarak torkában: a szép fecskék korai napjaim
kedvencei, mert *a vándor klasszika, 1 Jimi Hendrix*
áll az útkereszteződésnél, mintha 1 májusi nap lenne,
pezsgő májusi nap, a fa fedélzetének kupoláján keresztül
a májusi nap, a szemek, a ligetek rózsái
ezen a napon, míg folytak a könnyek az égből, és az erdő
ágain rügyeztek a barkák, fejemben a tiszta erdő
az ég alatt, a halhatatlan ég alatt. Elvarázsoltnak tűnik a világ,
és lázas fejemben estikék, fuksziák, fűzfák, piniák és
rezedák fülelnek a kertben (én), krókusz és zabszem is,
cseresznyét eszem mélyen az éjszakában, *én is a lány növényeket,*
Hölderlin.

(2008)

amíg az orgonabokor lobog

Christel Fallensteinnek

amikor még 1x intett a búcsúnál,
amikor én még 1x intettem a búcsúnál,
vagyis egyidejűleg, alighanem mind-
ketten Konfuciusz szavaira gondoltunk:
„a búcsúzásnál a gazdának
addig kellett a kapunál várnia, míg
a vendég már nem nézett vissza...”

amíg az orgonabokor lobogott, mialatt a rigó lábai
lehullottak, amíg a barát egy fügefát ültetett, mialatt a pacsirta
dala a virágokhoz menekült, úgy az én szívem is, mindig,
Scardanelli. Természetes a kaméliák és a barát csókja
(Maria Callas), hangjának mennybemenetele, *ezek a füvecskék*
a teutoburgi erdőben, amikor a vonatablából májvirágok
áradatának közepén véltem magam (*olyanféléképpen*),
amikor a domboldalon felfelé mentünk Leopoldsberg gazdaságaihoz,
a tavasz ragyogása, mihelyt a szellem odafesti magának,
és képzeleg, és a dacoló Napról verset ír, amíg az orgona-
bokor lobog.

(2008)

(Schiff Júlia fordításai)

Schiff Júlia
(1940, Detta) költő, író, mű-
fordító, 1981-ig Romániában
élt, azóta Münchenben